

Nr 118.

Af herrar **Leander** och **Martin**, om höjning af anslaget till inkvarteringsbidrag åt underofficerskorpraler vid kustartilleriet
m. m.

Genom 1907 års Riksdags beslut ha underbefäl och manskap vid flottan och vid kustartilleriet erhållit lika aflöningsförmåner under tjänstgöring i land. Vid tillämpningen af sagda beslut ha emellertid vederbörande vid kustartilleriet blifvit i någon mån tillbakasatta. Så i fråga om dess maskinistunderofficerare, som få åtnöjas med samma aflöning som öfriga underofficerare, oaktadt en ordagrann tolkning af ofvannämnda beslut borde berättiga dem att i likhet med flottans maskinister komma i åtnjutande af något högre aflöningsförmåner, än hvad deras vederlikar vid t. ex. artilleristaten äga att uppbära.

Äfven beträffande underofficerskorpralernas inkvartering har skillnad blifvit gjord. De vid flottan anställda äga under tjänstgöring i land rätt till kontant inkvarteringsbidrag, oafsedt om de äro gifta eller ogifta. Vidkommande kustartilleriets underofficerskorpraler åter är dylik rätt medgifven endast åt gifta eller änklingar med minderåriga barn. Och då enligt fjorårets riksdagsbeslut här ifrågavarande bidrag endast utgår till 90 stycken, torde vid flera tillfällen icke ens alla gifta eller änklingar komma i åtnjutande af dylik förmån.

Redan 1907 föreslog Kungl. Maj:t Riksdagen, att högst 100 underofficerskorpraler vid kustartilleriet måtte kunna tillerkännas inkvarteringsbidrag. Men med hänsyn till det stora antal vakanser, som då förefanns inom nämnda grad, bestämdes antalet dylika korpraler, som skulle tillåtas bo utom kasern, endast till 75. Denna siffra höjdes, som nämndt, af fjorårets Riksdag till 90.

Sedan numera vakanssiffrorna inom kustartilleriets underofficerskorpralsgrad afsevärdt nedgått, synes det vara både behöfligt och rättvisst, att antalet inkvarteringsbidrag åtminstone höjes till det af Kungl.

Maj:t vid 1907 års riksdag begärda eller 100 stycken. Därigenom skulle möjlighet beredas icke blott för alla gifta och änklingar med barn att få bo utom kasern, utan äfven en och annan äldre ogift underofficerskorpral vinna utsikt att redan någon tid före sin befordran till underofficer komma bort ifrån det icke alltid angenäma kasernlifvet.

Medelåldern för kustartilleriets underofficerskorpraler är för närvarande 29 år. På grund af ganska ogynnsamma befordringsförhållanden hinna icke få att närma sig 40-talet, innan de ha att vänta underofficersfullmakt. Om en sådan underofficerskorpral af en eller annan anledning anser sig förhindrad att ingå äktenskap, nödgas han sålunda tillbringa vida mer än hälften af sin tjänstetid inom kasern. Man har knappast rätt att förvåna sig öfver om han under sådana förhållanden lätt tröttnar på tjänsten och om möjligt söker sig civil anställning. Härvid bör äfven uppmärksammas, att en dylik ogift underofficerskorpral får underkasta sig extra tjänstgöring och ett särskildt tvång, som många af hans yngre men gifta kamrater äro frikallade ifrån.

Med hänsyn till den kostnad, som staten får vidkännas för dessa underofficerskorpralers utbildning, synes det böra ligga i dess intresse att kvarhålla dem i tjänsten genom att sätta äfven de ogifta ibland dem, som hunnit mogen ålder, i tillfälle att ordna sig ett eget hem. Då en underofficerskorprals vid kustartilleriet inkvarteringsbidrag belöper sig i medeltal till 200 kronor per år, blir uppoffringen från statens sida ej synnerligen stor, äfven om på grund af anmärkta förhållanden en ökning af antalet inkvarteringsbidrag med 10 stycken eller från 90 till 100 skulle äga rum.

Vi tillåta oss sålunda vördsamt hemställa,

det Riksdagen ville besluta, att högst 100 underofficerskorpraler vid kustartilleriet måtte kunna tillerkännas kontant inkvarteringsbidrag, samt att för sådant ändamål anslaget under vederbörande titel måtte höjas med 2,000 kronor.

Stockholm den 27 januari 1911.

Ulrik Leander.

Karl Martin.